

Consecințele rebeliunii din 1888

Marti, 5 decembrie 2006

Gili Cârstea

La scurt timp după sesiunea Conferinței Generale de la Minneapolis, biserica a fost zguduită de două crize majore, care i-ar fi adus distrugerea totală fără intervenția directă și curajoasă a sorei White. Ambele evenimente au o strânsă legătură cu solia 1888, căci ambele au provenit din distorsionarea fină a soliei. Ele s-au dezvoltat ca o mișcare legitimă, autentică, a soliei îngerului al treilea. Deși susținătorii lor de atunci nu le-au identificat cu aceste nume, ele au rămas în istoria adventă ca fiind erezia “Holy Flesh” și criza panteistă de la Sanatoriul Battle Creek.

Pentru noi, cei care am recuperat solia neprihănirii lui Hristos din arhivele prăfuite ale bisericii, este de importanță vitală să înțelegem cum s-a ajuns la asemenea depărtări de la scopul lui Dumnezeu. Este nevoie să știm cum a reușit diavolul să pervertească o solie capabilă să devină marea strigare, și care au fost erorile străjerilor însărcinați cu misiunea de a proteja biserica de asemenea alunecări de la calea dreaptă.

Este nevoie de o sinceră recuperare a memoriei, și de asumare a responsabilității, în special datorită credinței noastre în avertizarea Domnului că, la încheierea lucrării, solia 1888 se va transforma în lumina îngerului din Apocalips 18, care va lumina pământul cu slava ei.

De ce nu a reușit ea să lumineze pământul atunci, imediat după 1888? Cum a fost posibil să se ajungă în asemenea fundături periculoase, tocmai când cerul le oferise cheia către minunile zilelor din urmă? Dar mai important decât atât, vom putea noi evita capcanele diavolului din ultimele zile, când expertiza lui în falsificarea adevărului va atinge cele mai înalte culmi ale perfecțiunii? Care va fi secretul prin care “cei aleși” nu se vor lăsa impresionați de fina alterare a neprihănirii lui Hristos în vremea sfârșitului?

Înainte de a studia erezia Holy Flesh și criza panteistă, este necesar să facem o trecere în revistă, călăuziți de explicațiile Spiritului Profeteției, a situației disperate în care se expusese biserica prin respingerea soliei neprihănirii lui Hristos în 1888.

1. Duhul lui Dumnezeu avea o solie pentru poporul Său în 1888, dar oficialii bisericii L-au batjocorit:

“Nu voi putea uita niciodată experiența pe care am avut-o la Minneapolis, sau lucrurile care mi-au fost descoperite cu privire la spiritul care îi stăpânea pe oameni, la

cuvintele rostite sau acțiunile întreprinse în ascultare de puterile răului... La acea întâlnire ei au fost însuflețiți de un alt spirit, și nu au înțeles că acești tineri [Jones și Waggoner] au fost trimiși de Dumnezeu cu o solie pe care ei au tratat-o cu batjocură și dispreț, fără să priceapă că inteligențele cerești privesc la ei... Eu știu că atunci Duhul lui Dumnezeu a fost insultat” (Letter 94, 1892).

2. Nu era vorba de o nouă insultă, ci de o altă răstignire a lui Hristos, o respingere a adevărului prezent pentru acea generație:

“Tot universul a fost martor la tratamentul rușinos la care a fost supus Isus Hristos, reprezentat de Duhul Sfânt. Dacă Hristos ar fi fost în mijlocul lor, ei L-ar fi tratat la fel cum L-au tratat și iudeii” (Special Testimonies, 6-20).

3. Ei se temeau că noul adevăr va duce la fanatism:

„Religia care mărturisește neprihănirea prin credință a fost denunțată ca ducând la entuziasm și fanatism; a fost disprețuită, vorbită de rău, ridiculizată și lepădată. Dar ea este principiul activ al dragostei împărtășită de Duhul Sfânt” (GC Bulletin, 7 feb. 1893).

4. Acea teamă de solie s-a transformat în persecuție împotriva solilor:

„Ar trebui să fim ultimii oameni din lume, ca să ne permitem, oricât de puțin, spiritul de persecuție împotriva celor care poartă solia lui Dumnezeu către lume. Aceasta este trăsătura de caracter cea mai necreștinească care s-a manifestat printre noi de la Minneapolis încoace. Ea va fi văzută cândva în toată grozăvia ei, cu toată povara de nenorociri care a rezultat din ea” (GC Bulletin 1893, pag. 184).

5. Responsabilii bisericii au observat efectele soliei, dar s-au opus promovării ei sub pretextul că unii vor lua poziții extreme:

“Sunt mulți care au auzit solia pentru acest timp și au văzut rezultatele ei, dar de teamă ca unii să nu ia poziții extreme, și astfel să apară printre noi fanatismul, au permis imaginației lor să creeze multe obstacole care să împiedice înaintarea lucrării, și au prezentat și altora aceste dificultăți prin discursuri lungi asupra pericolelor acceptării doctrinei. Ei au încercat să contracareze influența soliei adevărului” (The EGW 1888 Materials, 388-428).

Acestea sunt doar câteva dintre pasajele care vorbesc despre reacția de împotrivire față de solie de teama fanatismului și a pozițiilor extreme pe care le vor lua “unii.” O asemenea reacție nu a fost, așa cum se va vedea, decât o invitație explicită ca diavolul să-și desfășoare operațiunile de transformare a soliei în fanatism, extremism și senzualism. Iar cei care s-au opus soliei au avut astfel satisfacția că temerile lor au fost întemeiate, și dacă ar fi fost ascultați nu s-ar fi ajuns aici.

Pentru Ellen White a fost clar că poporul lui Dumnezeu a repetat revolta lui Core, Datan și Abiram. Așa a definit îngerul ei însoțitor rebeliunea de la Minneapolis. Tot ce se mai putea face, spunea ea, era să se dea o șansă poporului, dacă frații din poziții de răspundere se împotriveau soliei. Așa că s-a unit cu frații Waggoner și Jones și toți trei au început să viziteze adunările de tabără de pe tot cuprinsul țării spre a prezenta poporului „farmecul inegalabil” al lui Hristos descoperit mai proeminent în 1888.

Efectele erau spectaculoase și totuși însoțite de decență și solemnitate. Duhul lui Dumnezeu se prăvălea peste adunare ca un val, desțelenind inimi și minți amorțite de o viață de evlavie fără putere. Sora White declara entuziasmată:

„N-am văzut niciodată o lucrare de redeșteptare înaintând cu așa putere, și totuși fără excitații nepotrivite. Nu au existat insistențe sau apeluri. Oamenii nu erau chemați în față, dar exista o înțelegere solemnă a faptului că Hristos nu a venit să cheme la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe păcătoși... Părea că respirăm chiar atmosfera cerului. Îngerii erau peste tot în jurul nostru” (The EGW 1888 Materials, 268).

Acestea erau roadele soliei, confirmate de înger de-a lungul întregii sesiuni, dar frații din poziții de răspundere nu s-au lăsat impresionati. Ei considerau solia ca fiind „o lucrare de dezintegrare și inovație,” o depărtare de la vechile pietre de hotar; în termenii fratelui Smith, „cea mai mare calamitate care s-a abătut asupra noastră.” Ei erau decizi să spargă acest trio angajat în descoperirea neprihănirii lui Hristos, iar planul lor a fost pus în aplicare fără întârziere. Au decis ca Waggoner să fie trimis în Anglia, iar sora White în Australia. Cunoscând bine caracterul lui Dumnezeu, aceștia s-au supus deciziei și au plecat acolo unde au fost trimiși. Dar ascultați explicația sorei White față de această decizie:

„Domnul nu a fost amestecat în plecarea noastră din America. Domnul nu mi-a descoperit că a fost voia Sa ca eu să părăsesc Battle Creek. Domnul nu a plănuțit aceasta, dar v-a lăsat pe toți să acționați după propria voastră imaginație. Domnul ar fi dorit ca Willie C. White, mama sa și colaboratorii ei să rămână în America. Era nevoie de noi în centrul lucrării, și dacă percepția voastră spirituală ar fi recunoscut situația adevărată, nu ați fi fost niciodată de acord cu mișcarea pe care ați făcut-o. Dar Domnul citește inimile tuturor. Dorința voastră de a ne vedea plecați era așa de mare, încât Domnul a permis ca acel lucru să aibă loc. Aceia care erau oboșiți de mărturie au fost lăsați fără persoanele care le purtau. Îndepărtarea noastră din Battle Creek urmărea să lase pe oameni să aibă propriile dorințe și căi, pe care le considerau superioare căii Domnului.

„Rezultatul este în fața voastră. Dacă v-ați fi aflat pe o poziție corectă, această hotărâre nu s-ar fi luat atunci. Domnul ar fi lucrat pentru Australia prin alte mijloace, și o influență puternică ar fi fost menținută la Battle Creek, marea inimă a lucrării.

„Am fi stat acolo umăr la umăr, construind o atmosferă sănătoasă care să fie simțită în toate conferințele noastre. Nu Domnul a conceput acest plan. N-am primit nicio rază de lumină pentru a părăsi America. Dar când Domnul mi-a prezentat problema așa cum era în realitate, eu nu am spus nimănui acest lucru, deoarece știam că nimeni nu va putea înțelege problema în toate implicațiile ei. Când am plecat, mulți au răsuflet ușurați, dar Domnul a fost întristat, deoarece El hotărâse ca noi să stăm la cârma mașinării de la Battle Creek” (Letter to O.A.Olsen 127, 1896).

Rezultatul acestei decizii eronate? Erezia Holy Flesh, criza panteistă și un secol de amânare a planurilor lui Dumnezeu.

Erezia Holy Flesh

Maniera în care a fost despărțit de echipa lui a fost o palmă greu de suportat pentru A.T. Jones, dar nu decisivă. Toată perioada de după 1888 fusese o luptă îndârjită împotriva mentalităților învechite, dar ei se purtasera cu demnitate și umilință, bucuroși că pot oferi poporului mana proaspătă venită din cer. Acum se trezea singur în America, obligat să suporte nu numai ostilitatea greu de mascat a fraților din conducere, dar și inerția obișnuită a poporului. O asemenea situație ar fi doborât pe oricine, dar nu pe A.T. Jones. El era hotărât să continue lucrarea încredințată, singur împotriva tuturor.

Dar s-a întâmplat ceva interesant. Tot mai mulți colegi pastori au început să plece urechea la evaluările pe care le făcea sora White soliei și solilor de la Minneapolis. Deși frații din vechea gardă nu pierdeau nicio ocazie de a-și manifesta ostilitatea față de solie și soli, unii se întrebau dacă nu cumva ea are dreptate. Au început să-l invite tot mai des pe Jones la întâlnirile lor și au început să citească cu mai mare atenție articolele scrise de sora White în Review and Herald sau în buletinele Conferinței Generale. Afirmații de genul că solia a fost din partea Domnului, că este cu adevărat solia îngerului al treilea, că ea se va transforma în marea strigare, nu puteau să-i lase indiferenți. Pe măsură ce analizau solia cu atenție, creștea tot mai mult convingerea că evenimentul escatologic atât de dorit era la un pas. Curând au început să sosească din Australia avertizări solemne, și destul de incomode. Li se reproșa că la Minneapolis Hristos a fost răstignit din nou în persoana solilor Săi; că Duhul lui Dumnezeu a fost jignit; că solia reprezenta începutul mării strigări, și că ea trebuia să se dezvolte în solia celuilalt înger. Acestea erau lucruri extrem de grave, și trebuia să fii cu totul rupt de realitate ca să le ignori.

Încurajat de această nouă și nesperată susținere, Jones a fost prins din nou de elanul care-l caracteriza, iar argumentele lui erau de necombătut. Acum avea și o audiență interesată și dispusă să analizeze cu atenție implicațiile soliei. Jones era invitat de onoare peste tot în câmp, iar acum i se alăturase și W.W. Prescott, un influent profesor de la colegiul din Battle Creek. Dar ei nu înțeleseseră un lucru, și anume că fereastra oportunităților se închisese, că Duhul lui Dumnezeu, ofensat și respins la Minneapolis și în anii imediat următori, s-a retras, iar acum asupra bisericii domnea verdictul teribil de întoarcere în pustie. Sora White avertizase: "S-ar putea să mai stăm mulți ani în această lume, din cauza neascultării."

S-a întâmplat exact ca la Cadeș-Barnea. Neîncredători că Domnul le oferă țara prin credință, oamenii influenți din Israel au cerut lui Moise să trimită niște iscoade spre a se asigura dacă există șanse reale de a cuceri Canaanul. Cei doisprezece conducători trimiși să spioneze țara au venit cu raportul înaintea poporului, iar acesta era cu totul nefavorabil. După ei, nu aveau nicio șansă de a intra în țara promisă. Dar au apărut doi soli cu un raport diferit. Țara putea fi cucerită, deoarece "Domnul este cu noi." Ei nu priveau la puterea și capacitatea poporului de a obține biruința. Dacă era un cadou din partea Domnului, atunci de ce să se teamă de uriași?

Dar poporul, îngrozit de perspectiva raportului celor zece, a decis să omoare cu pietre pe Caleb și Iosua, deoarece li se părea că ei instigă la acte necugetate, sinucigașe. Erau gata să-și aleagă un alt conducător și să se întoarcă în Egipt, și chiar așa ar fi făcut dacă nu

intervenea Domnul. Singura lor șansă de scăpare era să se întoarcă în pustie, unde vor trebui să rămână patruzeci de ani.

Noaptea aceea a fost cumplită. Nimeni nu a dormit în Israel, cutremurați de turnura pe care o luaseră evenimentele. Dar a doua zi dimineața ei s-au trezit însuflețiți de un nou elan. Erau dispuși să asculte glasul Domnului. Doreau să intre în țara promisă prin credință. Păreau să accepte raportul lui Caleb și Iosua. Spuneau: „Iată-ne! Suntem gata să ne suim în locul de care a vorbit Domnul, căci am păcătuit” (Num 14:40). Dar era prea târziu. Ocazia favorabilă trecuse, Dumnezeu fusese batjocorit și umilit, iar prezența și puterea Sa protectoare se îndepărtaseră de popor.

Dar nu au voit să asculte. “Ei s-au îndărătnicit și s-au suit pe vârful muntelui; dar chivotul legământului și Moise n-au ieșit din mijlocul taberei. Atunci s-au pogorât amaleciții și canaaniții, care locuiau pe muntele acela, i-au bătut și i-au tăiat în bucăți până la Horma” (Num 14:44-45).

Tot la fel s-a întâmplat acum. Există un entuziasm nou pentru solie care uimea chiar și pe susținătorii ei. În acest entuziasm general s-au remarcat inițiativele conducătorilor Conferinței Indiana. Președintele ei, fratele R.S. Donnell, era încântat de solie și efectele ei, și credea cu ardoare afirmația soriei White că “după sesiunea de la Minneapolis ne aflăm în perioada ploii târzii.” Jones era un invitat de onoare în Conferința Indiana, iar fratele Donnell reușise să trezească interesul tuturor membrilor comitetului pentru această solie. Ei doreau să pregătească poporul pentru apropiata revenire a lui Hristos. Au decis să viziteze toate comunitățile din Conferință și au format un grup de pastori tineri, însărcinați cu organizarea adunărilor de redeșteptare.

Unul dintre aceștia era S.S. Davis, puternic impresionat de predicarea lui A.F. Ballenger, cel mai puternic evanghelist al bisericii. Ballenger străbătea țara cu o solie urgentă și categorică: “Primiți Duhul Sfânt! Acum! Ori părăsiți păcatul, ori părăsiți biserica! Trebuie să am o biserică curată înainte de a putea invita poporul în ea, înainte de a putea sta înaintea poporului spre a da marea strigare... Să începem să ne rugăm ca Dumnezeu să curețe păsările necurate din biserică, deoarece ele întinează marea strigare... Domnul spune că nu putem avea botezul cu Duhul Sfânt până când nu obținem biruința deplină asupra tuturor păcatelor.”

S.S. Davis a preluat această imagine extremă, dar el o făcea să devină și mai penetrantă aducând un element nou, luat de la pentecostalismul care tocmai înflorea în America. Adunările lor de redeșteptare erau însoțite de muzică puternic ritmată, care avea rolul ei asupra simțurilor participanților. Accentul se punea pe biruința asupra păcatului și primirea Duhului Sfânt, iar presiunea de pe umerii poporului era teribilă. Nu era ușor să fii confruntat cu perspectiva: Ori părăsești păcatul, ori părăsești biserica! În plus, vorbitorii duceau această cerință la extrem, susținând că biruitorii nu se vor mai îmbolnăvi, nu vor mai albi și nu vor avea carii dentare. Adunările au devenit repede scenele celor mai bizare reprezentări. Sub invitația obsedantă “Luați Duh Sfânt,” pe fundalul unei muzici sălbatice, oamenii au început să rezoneze cu teatrul de la amvon, strigând “Aleluia” și “Slavă Domnului,” dispuși să primească botezul cu Duhul Sfânt și să obțină un trup sfânt.

Curând predicarea a luat forme și mai ciudate. Tinerii pastori ai Conferinței Indiana îndemneau poporul să aibă ceea ce ei numeau “experiența grădinii,” botezul cu Duhul Sfânt manifestat prin leșinul sfânt. În timpul predicării, care era mai mult o piesă de teatru gălăgioasă și exaltată, oamenii erau stimulați să se predea Duhului. Cei care aveau experiența primirii Duhului, căzând în leșin, erau aduși pe platformă și declarați ca fiind acum o parte a celor 144.000. Vă imaginați ce cumplit era pentru ceilalți, și cât își doreau și ei să primească Duhul și să se alăture celor 144.000. Toți așteptau cu ardoare trupul sfânt, atingerea sfințeniei desăvârșite.

Cu siguranță, biserica se afla pe terenul fermecat al lui Satana, iar conducătorii CG, deși recunoșteau că este nepotrivit, nu știau ce să facă. În același timp, vechea gardă reprezentată de Butler, Smith, și simpatizanții lor, stăteau și arătau cu degetul, bucuroși că toată lumea are ocazia să vadă rezultatele soliei împotriva căreia avertizaseră ei.

Dar ei erau amăgiți, deoarece fanatismul care înflorește în Indiana nu era rezultatul soliei 1888, ci rezultatul respingerii acelei solii. Acesta era momentul special al diavolului, clipa lui de glorie în pervertirea unui adevăr refuzat. Tehnica lui a fost simplă: A stârnit lepădarea soliei la Minneapolis, iar când lumina s-a stins, el a stârnit poporul să o primească, deoarece știa că are deplin control asupra modului ei de manifestare. Exact ca la Cadeș-Barnea: “Nu intrați în țara promisă, că muriți!” Când a fost prea târziu ca să mai intre, el a schimbat refrenul: “Mergeți și cucerii țara, căci așa a vorbit Dumnezeu.”

Acum câteva învățăminte din episodul Holy Flesh pentru generația noastră.

Este corect să ne punem întrebarea: Ce garanție avem că interesul nostru pentru solia 1888 nu va suferi un eșec la fel de răsunător ca cel ce a dus la erezia Holy Flesh? Dacă și de data aceasta diavolul va reuși să pervertească solia, ducând și generația noastră la fanatism, extremism și senzaționalism găunos? Avem vreo certitudine că istoria nu se va repeta?

Probabil aceleași întrebări și le-au pus și copiii celor morți în pustie, ajunși acum din nou la granița Canaanului pământesc. “Va trebui să intrăm în țara promisă. Dacă vom fi iar măcelăriți de vrăjmași? Dacă ne vom speria din nou și vom fi trimiși iarăși în pustie? Ce garanție avem că de data aceasta vom avea credință în Cuvântul lui Dumnezeu și vom reuși? Dacă se repetă istoria de la Cadeș-Barnea? Nu ar fi mai bine să rămânem în pustie?”

O singură pervertire fină a soliei 1888 a dus la o depărtare fatală de adevăr, și ea este vizibilă peste tot în mișcarea Holy Flesh. Solia, care trebuia să descopere neprihănirea lui Hristos, a fost făcută să servească strict interesului egoist al omului. Subiectul major al oricărei predici devenise sfințirea, eliberarea de păcat, răscumpărarea păcătosului și transferarea lui în grupul celor 144.000 care vor da marea strigare. Nu exista nicio umbră de interes pentru caracterul lui Dumnezeu pus în discuție, pentru acuzațiile care l se aduc în faza finală a mării controversă, pentru deschiderea cărților în procesul lui Dumnezeu. Predicatorii din Indiana insistau pe schimbările ce trebuiesc făcute cu natura umană, fără să aibă nicio idee despre schimbările care trebuiau făcute în mintea umană. Lucrarea Duhului în convingerea de păcat era aproape insesizabilă în predicile lor, fiind înghițită de

transformarea trupului acesta supus putrezirii și aducerea lui la neputrezire înainte de închiderea harului. Supuși acestor presiuni, oamenii își chinuiau sufletul să se lepede de păcat, ca nu cumva să rateze botezul cu Duhul Sfânt. Toată campania era dirijată către interesul egoist al omului, ceea ce prindea perfect la public.

Așa ceva nu existase câtă vreme solia s-a aflat sub călăuzirea Duhului Sfânt, la Minneapolis și în anii imediat următori, până când solii au fost despărțiți și misiunea lor a încetat. Tot la fel, iubitorii soliei din zilele noastre nu se lasă amăgiți de această deformare a soliei. Noi vedem valoarea soliei în dezvoltarea ei finală, care trebuie să ducă la descoperirea caracterului lui Dumnezeu. Acesta este sensul profund al soliei, și de aceea sora White l-a numit "neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea." Pământul va fi luminat cu slava lui Dumnezeu doar atunci când poporul nostru va vedea în neprihănirea lui Hristos nu doar calea către desăvârșirea creștină, ci mai ales neprihănirea lui Dumnezeu practică cu strictețe de la creațiune și până astăzi. Doar în această lumină are sens să așteptăm și să dorim reproducerea desăvârșită a aceluia caracter în sufletul omenească.

Contrar interesului egoist al ereziei Holy Flesh, partizanii de azi ai soliei sunt dispuși mai bine să fie ei pierduți pentru totdeauna, decât ca guvernarea și onoarea lui Dumnezeu să fie batjocorite fără limită din cauza poporului lui Dumnezeu. Noi apreciem valoarea soliei doar în cadrul rolului ei major în clipa solemnă a ceasului judecării lui Dumnezeu. Solia, ca și Expeditorul ei, este plină de delicatețe, eleganță și respect pentru păcătos. Ea nu amenință cu focul pe batjocoritorii ei, nu constrânge pe oameni să se lepede de păcat și nici nu le cere să părăsească biserica dacă nu reușesc să capete botezul cu Duhul Sfânt. Ea doar apelează cu modestie: "Gustați și vedeți ce bun este Domnul" (Ps 34:8).

Astăzi solia nu este predicată prin intermediul emoționalismului, sentimentalismului și prezentărilor teatrale. Nici prin tehnicile de marketing ale societății de consum. Ea este doar o invitație la studiu personal, o aplecare serioasă către lucrurile lui Dumnezeu, o invitație la cunoașterea caracterului lui Dumnezeu, la înțelegerea căilor neprihănirii. Este o chemare către o nouă apreciere a scopurilor lui Dumnezeu cu poporul Său, o chemare de a coborî către profunzimile lui Hristos, profunzimile umilinței, sacrificiului de sine și ale disponibilității de a sluji chiar cu riscul pierderii vieții veșnice. Este, dacă vreți, o chemare la învățarea acelei cântări noi, cântarea lui Moise și a Mielușelului, despre care erezia Holy Flesh nu auzise nimic – și se pare că despre ea nu a auzit nimic nici generația noastră.

Erezia Holy Flesh descoperă încă un pericol, iar acesta pândește pe toți cei care cred și predică despre solia 1888 ca fiind neprihănirea prin credință. Atunci când poporul este făcut să vadă în ultima solie de har doar un colac de salvare pentru scumpa și prețioasă lui piele, diavolul va ști cum să ne ducă din nou în fundături teologice fatale. În poporul nostru se predică pe scară largă o neprihănire prin credință care nu are nicio legătură cu neprihănirea lui Hristos. La acest punct, solia bisericii nu se deosebește cu nimic de doctrina bisericilor "surori," noi doar am adăugat la meniu oarece condimente culturale. Pericolul acestui gen de prezentare a soliei stă în faptul că elementul activ al credinței lui Hristos, acela că Tatăl locuiește în El, este evitat, ceea ce ne duce inevitabil la nimicurile eforturilor omenești de a păzi legea.

Criza panteistă de la începutul anilor 1900

Având o înțelegere avansată a adevărilor descoperite de Pavel în Romani și Galateni, Jones și Waggoner au văzut repede legătura dintre legământul cel veșnic (scrierea legii în inimă) și scopul lui Dumnezeu “din veacuri veșnice” de a locui în templul inimii. Această ecuație epocală devenea urgentă pentru o generație care se pregătea să-L întâlnească pe Hristos curând, iar ea, s-a constatat mai târziu, era temelia doctrinei sanctuarului. Înainte de revenirea lui Hristos trebuia să aibă loc un eveniment la fel de important, numit “nunta Mielului,” iar aceasta nu se putea oficia fără ca mai întâi sanctuarul să fie curățit.

Ei au înțeles că sanctuarul nu poate fi curățit atâta timp cât închinătorii continuă să-l întineze cu păcatele lor transferate acolo prin mărturisire. Aici intervenea lumina strălucitoare a neprihănirii lui Hristos, produsă de Tatăl care locuia în El. Doar venirea Duhului spre a locui în templul Său putea pune capăt șuvoiului de nelegiuire izvorând din inima firească. “Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un Duh nou și statornic” (Eze 36:20-32) devenea cea mai dragă făgăduință auzită vreodată de urechile omenești. Doar așa se putea încheia taina lui Dumnezeu, iar acesta era privilegiul acelei generații.

Solii Domnului din 1888 vorbiseră clar despre aceste elemente vitale ale soliei prin care un popor era pregătit pentru nuntă:

Jones: “Observăm în expresiile din Corinteni (2 Cor 6:16 și 1 Cor 3:16) că noi suntem locuința lui Hristos, așa că atunci când Hristos locuiește în noi și noi suntem în armonie cu El, Hristos locuiește prin Duhul Său în noi... astfel dar, să nu avem niciodată o apreciere nepotrivită față de locuința lui Dumnezeu” (Predică la Ottawa, Kansas, 7 mai 1889).

Waggoner: “Dacă reușim să obținem neprihănirea prin păzirea legii, atunci nu mai este nevoie de un Mântuitor. Dar așa cum viața vine doar prin Hristos, tot așa neprihănirea vine doar prin El. Legea ne condamnă. Hristos ne salvează de acea condamnare. Când păcătuiam, legea spune că suntem vinovați, dar Hristos, prin jertfa Sa scumpă, așează în noi neprihănirea Sa – neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos – și astfel avem îndreptățire prin harul Său” (Predică la Rome, New York, 13 iunie 1889).

Ellen G. White era alături de ei la aceste întâlniri. Ea constata în Review and Herald:

„La întâlnirea de la Kansas, m-am rugat lui Dumnezeu ca puterea vrăjmașului să fie zdrobită, și poporul care a fost în întuneric să-și poată deschide inima și mintea în fața soliei pe care El o trimite, ca să poată vedea adevărul, nou pentru multe minți, ca un adevăr vechi într-un cadru nou. Capacitatea de înțelegere a poporului lui Dumnezeu a fost orbită; căci Satana a prezentat greșit caracterul lui Dumnezeu. Bunul și delicatul nostru Domn a fost prezentat în fața poporului îmbrăcat în trăsăturile de caracter ale lui Satana, iar bărbații și femeile care au căutat adevărul au privit la Dumnezeu așa de mult într-o lumină falsă, încât este greu să împrăștii norul care ascunde de ochii lor slava Sa. Mulți au trăit într-o atmosferă

de neîncredere, și se pare că le este aproape imposibil să se prindă de nădejdea care le este prezentată în evanghelia lui Hristos” (RH 23 iulie 1889).

Ca și în cazul ereziei Holy Flesh, diavolul s-a folosit de un element vital al soliei, pe care l-a modificat cu viclenie, iar apoi l-a prezentat ca fiind o componentă a soliei îngerului al treilea.

O echipă de medici străluciți de la Sanatoriul Battle Creek, în frunte cu reputatul savant John Harvey Kellogg, păreau fascinați de solia neprihănită a lui Hristos, și în special de aspectul locuirii lui Dumnezeu în templul sufletului. Ei au început să compare teorema lui Pavel – „Hristos în voi” – cu lucrările teosofice ale vremii, care împrumutau masiv din misticismul oriental. Nu a durat mult până când au început să propage în biserică noi concepte despre natura lui Dumnezeu pe care le considerau conforme cu solia îngerului al treilea. Și nu a durat mult până când corpul pastoral, aproape în întregime, părea să vadă lumină și putere în razele noi care străluceau de la Sanatoriu.

Dacă Dumnezeu este omniprezent, nu este adevărat că El locuiește în orice are viață? Pe acest drum, folosind citate din Pavel, Jones și Ellen White, li s-a părut că este corect să afirme că Dumnezeu locuiește în fiecare persoană, în fiecare minte, datorită celor care doresc să se bucure de o asemenea favoare fiind aceea de a-L descoperi.

Kellogg a scris o carte, *Living Temple*, în care făcea un pas și mai departe, sugerând că fiecare lucru viu în natură este o formă de manifestare a persoanei lui Dumnezeu. Tot ce are viață este de fapt un templu viu, o locuință a lui Dumnezeu. Concluziile veneau de la sine: Templul va fi curățit la revenirea lui Hristos, când toate vor fi schimbate de la muritor la nemuritor; nu exista o zi a ispășirii pentru oamenii din ultima generație; Dumnezeu deja locuia în orice om și dorea să pună la dispoziția lor puterea Sa.

Uimitor, frații din poziții de răspundere nu păreau să sesizeze depărtarea de adevăr adusă de insinuările prezente în *Living Temple*. Iar Jones și Waggoner s-au alăturat și ei entuziasmului care cuprindea biserica, mai ales că el părea corect ancorat în solia încredințată lor. Doar intervenția hotărâtă a soriei White a pus capăt acestor fantezii păguboase, ce se puteau transforma într-o catastrofă de proporții inimaginabile. Glasul ei a tunat la Battle Creek, fără teamă că deranjează pe cineva:

„Nu avem nevoie de misticismul din această carte. Cei care cultivă asemenea sofistării se vor trezi curând în poziția prin care vrăjmașul va vorbi cu ei, ducându-i departe de Dumnezeu” (SpT B02, 52).

„În cartea *Living Temple* se prezintă alfa ereziilor mortale. Omega va urma, și ea va fi primită de cei care nu sunt dispuși să asculte avertizarea pe care a dat-o Dumnezeu” (1 SM 200).

Alfa a fost stopată fără mari pierderi umane, dar grandioasa ei realizare a fost aceea că a otrăvit pentru un secol adevărul central al evangheliei și al soliei 1888, acela al scopului lui Dumnezeu de a locui în templul inimii. Cine să mai asculte acest subiect, dacă el a dus la criza atât de periculoasă numită Alfa?

Ca și în cazul ereziei Holy Flesh, diavolul știa că succesul constă în pervertirea fină a unui adevăr central, iar cei care nu au sesizat modificarea au ajuns în întunecimi teribile. Acum nu a făcut decât să ducă un pas mai departe conceptul „Hristos în voi,” extinzând aplicarea lui la toți oamenii, și chiar la întreaga natură. Toți cei care nu au acordat atenție soliei lui Dumnezeu nu au reușit să vadă manipularea diavolului, și astfel erau pregătiți să plonjeze în misticism fără nicio rețineră.

Dumnezeu nu vorbise așa. El spusese cât se poate de clar că dorește să locuiască doar în ființele inteligente, „de la serafimul luminos și sfânt, până la om.” În plus, și mai ales, El nu locuiește automat în fiecare om care se naște pe pământ, așa cum propune misticismul oriental.

De la căderea lui Adam în păcat, nimeni nu a mai fost locuința lui Dumnezeu. Cu o singură excepție: Hristos. Iar după Hristos, nimeni nu a răspuns dorinței lui Dumnezeu de a deveni templul Său, așa cum a fost Hristos. Nici chiar Pavel, Petru sau Ioan nu au fost locuințe ale Duhului Sfânt. Da, ei au primit „arvuna” Duhului, spre a-i călăuzi în tot adevărul, dar nu au fost făcuți părtași de natură divină, deși Dumnezeu dorea să facă acest lucru cu generația lor. Dar Efesul și-a pierdut dragostea dintâi și astfel a ratat marea oportunitate. Nunta Mielului a trebuit amânată.

Acest privilegiu așteaptă încă o generație care să aprecieze corect principiile creațiunii și ale guvernării lui Dumnezeu. Doar la ziua ispășirii finale, la nunta Mielului, vom avea un grup de credincioși în care Dumnezeu va locui, fiind făcuți astfel părtași de natură divină, beneficiari ai noului legământ și implicit biruitori ai fiarei împreună cu Hristos.

De ce oare promotorii panteismului de atunci nu au făcut absolut nicio aluzie la pasajul magistral din Hristos Lumina Lumii, unde ea vorbea despre scopul lui Dumnezeu? Răspunsul este cât se poate de simplu: cele scrise acolo spulberau toată șandramaua diavolului, și descopereau adevărul strălucitor al soliei 1888 mai clar decât tot ce se scrisese până atunci. Îl redăm aici din nou cu plăcere, convinși că el are puterea să clarifice taina evlaviei în contrast cu alfa ereziilor nimicitoare mai eficient decât orice am putea spune noi:

„Prin curățirea templului, Isus Și-a anunțat misiunea Sa mesianică și Și-a început lucrarea. Templul acela, înălțat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el prin prezența Sa, avea ca scop să fie o pildă pentru Israel și pentru lume. Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și mânjită de rele, inima omului a încetat să mai descopere slava Celui Sfânt. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este realizat din nou. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, iar prin harul salvator inima devine din nou templul Său.

"Dumnezeu voia ca templul din Ierusalim să fie o dovadă continuă despre soarta aleasă, pusă în fața fiecărui suflet. Dar iudeii nu au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu. Curțile templului din Ierusalim, pline de zgomot și de urâta negustorie,

reprezentau prea bine templul inimii, mânjit de prezența patimilor senzuale și de gândurile lor nefinte.

"Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus a dat de știre misiunea Lui de a curăți inima de murdăria păcatului, de dorințele pământești, de plăceri egoiste și de obiceiuri rele, care strică sufletul" (DA 161).

Concluzii finale

Holy Flesh, panteismul și alte depărtări de la elementele de bază ale soliei 1888 au reușit să amâne nunta Mielului pentru mai bine de un secol. Ele au depărtat pe mulți de la solia neprihănirii lui Hristos, iar teama de a nu-și pierde mântuirea i-au ținut departe de intențiile lui Dumnezeu în realizarea noului legământ. Biserica a împlinit literal profetația Domnului:

„În manifestarea puterii care va lumina pământul cu slava ei, oamenii vor vedea ceva care, în orbirea lor, li se va părea periculos, care le va trezi temeri, și se vor așeza împotriva ei. Deoarece Domnul nu lucrează conform cu ideile și așteptările lor, ei se vor opune lucrării” (RH Extra, 22 dec. 1892).

Exact așa s-a întâmplat. Corpul pastoral s-a temut de solia 1888. Au crezut că ea este de vină pentru apostaziile trecute. De ce să riște din nou să ducă poporul în erezii nimicitoare? Ei au văzut în solie „ceva periculos,” ceea ce i-a făcut să se împotrivescă. Ei nu au dorit să înțeleagă punctul elementar, că o solie trimisă de Dumnezeu nu va duce niciodată pe nimeni în rătăcire. Doar refuzul ei categoric, în mod oficial, va permite lui Satana să deformeze adevărul, ceea ce poate produce erezii nimicitoare.

Avertizările există în ambele surse demne de încredere, Scriptura și Spiritul Profeției:

„...Pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună; pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți” (2 Tes 2:10-12).

„Este datoria mea să vă spun că ați avut toate dovezile pe care vi le poate da Domnul cu privire la lucrarea specială pe care El o face spre a trezi o biserică încropită și adormită. Cei care vor primi solia dată, vor asculta solia Martorului Credincios către Laodicea... Mulți care refuză solia pe care o trimite Domnul caută cuie în care să-și agațe îndoielile, să găsească scuze pentru a respinge lumina din cer. În fața evidenței clare, ei spun ca iudeii: „Arătați-ne o minune și vom crede. Dacă acești soli din 1888 au adevărul, de ce nu vindecă pe bolnavi?”

„Aceste obiecțiuni îmi aduc aminte de ce se spunea despre Hristos. Cum pot oare frații noștri, care au avut în față istoria Domnului slavei, să își deschidă buzele să rostească cuvintele jignitoare ale ucigașilor Domnului? I-a condus Domnul pe acești frați să spună aceste lucruri? Eu răspund: Nu! Este chiar în fața noastră ziua când Satana va răspunde

cererilor acestor îndoielnici, și va prezenta numeroase minuni, ca să confirme credința celor ce caută acest gen de dovadă.

„Când oamenii își închid ochii în fața luminii pe care o trimite Dumnezeu, ei vor respinge cel mai clar adevăr, și vor crede cele mai nebunești erori” (The 1888 EGW Materials, 388-428).

În urma noastră este o istorie în care ne-am complăcut în a respinge „cel mai clar adevăr,” și din acest motiv diavolul ne-a făcut să credem „cele mai nebunești erori.” Holy Flesh și panteismul au demonstrat acest lucru. Dacă și profeția despre Omega se va împlini la fel ca aceasta despre Alfa, în fața noastră se află erori și mai nebunești, iar cauza va rămâne aceeași: Respingerea soliei 1888, cel mai clar adevăr, singurul care poate duce la nunta Mielului.

Antidotul? Permiteți soliei 1888 să ajungă în fața poporului după rețeta lui Dumnezeu, descoperită aici: „Un singur interes va predomina, un singur subiect le va înghiți pe toate celelalte – Domnul, neprihănirea noastră” (SD 259).